

KAROL SIWEK, IGOR PETROV I ANDRZEJ FEBER PONOWNIE NA CZELE SWOICH MIEJSCOWOŚCI

Na progę nowej kadencji

REGION (GL) - Po wyborczych emocjach sprzed tygodnia nie mniejsze towarzyszą kompletowaniu Rad Gminnych i Miejskich oraz wyborom starostów czy burmistrzów. W większości zaolziańskich gmin odbędą się takowe dopiero w przyszłym tygodniu, niemniej w Stonawie, Trzytlicy i Suchej Górnej wszystko już wiadomo.

SUCHA GÓRNA - Działania na rzecz poprawy sytuacji mieszkaniowej będą jednym z priorytetów nowej Rady Gminnej - powiedział nam wczoraj, tuż po wyborach, ponownie piastujący urząd starosta Karol Siwek.

W 5-osobowym zarządzie wioski zasiadać będzie czwórka socjaldemokratów: K. Siwek, Rudolf Moldrzyk (wicestarosta), Jan Lipner i Milan Překoc oraz Alfred Lotter (z listy KDU-ČSL).

TRZYZNIEC - Z 8 partii politycznych i ugrupowań wyborczych, które rywalizowały przed tygodniem o miejsce w Przedstawicielstwie Miejskim i wprowadziły doń swoich kandydatów, reprezentowanymi będzie na forum Rady Miejskiej pięć, bez trzecich w wyborach, przed KSCM, obywatelskich demokratów.

Po 3 mandaty w zarządzie uzyskali SNK i ČSSD, po dwa - komunisty i ludowcy, jeden przypadł Wspólnocie. Pomimo „wielobarwnego” składu Rady staro-nowy burmistrz Igor Petrov uważa ją za funkcjonalną, zdolną do pokierowania sprawami miasta. Znalazło się w jej składzie aż 8 inżynierów.

WYSTAWA PRZYCIĄGA TAKŻE DZIECIARNIĘ

Z książką i piernikiem

JABLONKÓW (kor) - Ogromnym powodzeniem cieszy się wśród mieszkańców stolicy Podbeskidzia i okolicznych miejscowości jablonkowska część VI Wystawy Książek Polskich Wydawców, którą od czwartku do niedzieli można zwiedzać w sali gimnastycznej budynku PSP im. H. Sienkiewicza (gmach nazywany jest przez jablonkowiec „Stara Szkoła”). Przychodzą obejrzeć i zakupić książki nie tylko uczniowie podbeskidzkich szkół, ale i rodzice.

„Tylko w czwartek zwiedziło naszą wystawę 10 klas miejscowej podstawówki, zapowiadający się też szkoły nawiejska i bukowiecka, ale przychodzi także sporo dorosłych. Na brak klientów nie możemy więc narzekać...” - powiedział redakcji „GL” główny organizator wystawy, dyrektor Huru Księgarskiego „Alfa” z Bielska-Białej, Zenon Wirth. „Poza tym przed nami sobota, czyli czas zakupów, a zwłaszcza niedziela, kiedy to ludzie wpadną na wystawę po miasto”.

ciąg dalszy na str. 2

POGODA

SOBOTA - Zachmurzenie umiarkowane, miejscami słabe opady śniegu. Temperatura w dzień od -7 do -3 st., nocą od -9 do -12 st. C. Wiatr płn.-wsch., 4-7 m na sek. **NIEDZIELA** - W dzień nieco ciepło, nocą nadal mroźno. Temperatura maks. od -5 do -1 st., min. od -8 do -12 st. C. **PONIEDZIAŁEK** - Słabe opady śniegu, lokalne mgły. Temperatura w dzień od -4 do 0 st., nocą od -5 do -9 st. C. Wiatr wschodni, 3-7 m na sek.

NAD ZBIORAMI FOTOGRAFICZNYMI KARWIŃSKIEGO ARCHIWUM PAŃSTWOWEGO

Wycieczka sentymalna

KARWINA-FRYSZTAT (mro) - Swobodą wyprawę w przeszłość mogą odbyć wszyscy, którzy wybiorą się na otwartą w ub. czwartek, siódmą z kolei, wystawę w Państwowym Archiwum Powiatowym w Karwinie. Tym razem ekspozycja „Co kryje archiwum fotograficzne” zaznajamia z obrazami regionu i wizerunkami jego mieszkańców odnotowanymi obiektywem kamery aparatu fotograficznego od końca XIX wieku do dziś.

Wystawa podzielona jest na zestawy tematyczne, m.in. kaplice i kościoły, widoki miast i wsi, sport, szkolnictwo, Beskidy, pocztówki zagraniczne, fotografie atelierowe, grupowe i weselne, zakłady rzemieślnicze, wydarzenia, osobowości - w sumie 550 pocztówek, 400 fotografii, 16 diapozytywów, 55 negatywów i 38 reprodukcji. Większość z nich dotyczy spraw czeskich i niemieckich. Widak zamieszkał tu w tych czasach Polacy preferowali epistolografię...

Wystawa zwłaszcza starszych Zaolziańców nastroi trochę melancholijnie i w rezultacie smutno. W dnie zlatywanym „Kaplice i kościoły” mieszkańcy Cierlicka dostrzegają budynek kościoła w Cierlicku Górnym, którego fundamenty teraz spoczywają na dnie zapory. Karwiniacy przypominają sobie, że świętynia św. Piotra z Alkantary kiedyś stała na sporym wzniesieniu, a szczyty jej dachów sięgały nieba (teraz teren obsługuje się o 32 m.), spojrzą raz jeszcze na kaplicę z parku zamkowego w Solcy. Mieszkańcy Frysztatu zobaczą kapliczkę - „Mikolajek”, która kiedyś stała w miejscu dzisiejszego skrzyżowania przy domu towarowym „Trefa”, wyostłą wzrok, natrafiając na zdjęcie Polskiego Domu Katolickiego, na następnej fotografii z widniejącym napisem „Dom Stalina” i w wersji końcowej

▲ Dyrektor karwińskiego archiwum Irena Hajzlerowa prezentuje funkcjonalnie zaprojektowane stałe ekspozycji „Co kryje archiwum fotograficzne”.
 Fot. M. RADŁOWSKA-OBRSUNIK

„Dom družby - Dom Przyjaźni”... Ba, są nawet fotki z Polskiej Ostrawy i Frydka oraz Misku.

Obyja wspomnienia o zakładach usługowych (piekarnia Binar, sklep Richtera), o wystawie przemysłowej w Orłowej w lecie 1926 r. Jak w kalejdoskopie pojawiają się ogólnie znane,

a często już nie istniejące budynki w Solcy, Dąbrowej, Ołbrachciach, Karwinie, Dzieńmorowicach, Rychwałdzie, „Piotrowicach na Śląsku Austriackim” i wiele innych (choćby fotografia z 1931 roku z Polskiej Lutni i cudownego źródła). A wśród nich były Józefowa, odbiegająca od stercy pociągówka z Bogumina z widokiem św. Marcina, ratusz, szkoła klasztornej, ulicy Franciszka Józefa I i wielkim centralnym napisem - „Jeszcze Polska nie zginęła” z 1938 r.

ciąg dalszy na str. 2

NA FINAŁ „KRESÓW '98” WYJADĄ 4 ZAOLZIANKI

Pod patronatem wieszczka

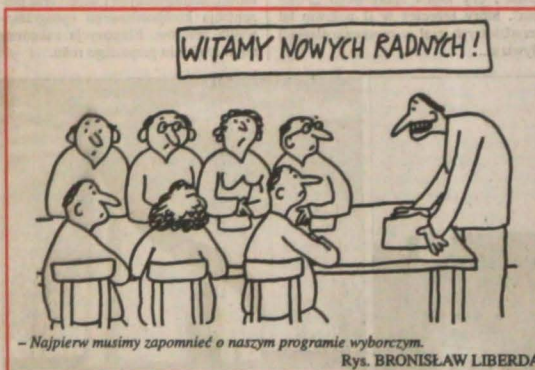
CZ. CIESZYŃ (kor) - W odnowionym foyer teatru Cieszyńskiego, udekorowanym rysunkami, które wpłynęły na konkurs plastyczny „O ilustrację do wolnego utworu Adama Mickiewicza”, przebiegły wczoraj zaolziańskie Eliminacje Centralne VII Konkursu Recytatorskiego „Kresy '98”, organizowane tradycyjnie przez Podlaski Oddział Stowarzyszenia „Wspólnota Polska” w Białymstoku, Kongres Polaków w RC, Teatr Cieszyński oraz Polskie Gimnazjum w Cz. Cieszynie. W eliminacjach odbywających się pod znakiem obchodów 200. rocznicy urodzin A. Mickiewicza siły zmierzyło 26 recytatorów z prawie wszystkich zaolziańskich szkół podstawowych i średnich.

Nie tylko jednak recytatorów, którzy musieli zaprezentować jeden utwór Mickiewicza i WSP do wolnego polskiego poety, przedstawili się wczoraj publiczności (nie zabrakło na sali m.in.

wicekonsul Konsulatu Generalnego RP w Ostrawie Małgorzaty Filipiek). Jak powiedział konferansjer Michał Rytko, uczeń 4. klasy gimnazjum, „pragniemy oddać hołd Mickiewiczowi recytacją, tańcem, muzyką i spektaklami...”. Można więc było obejrzeć również dwa tańce w wykonaniu zespołu „R-Dance” („Strokaty” i „Black”) i dwa spektakle grupy teatralnej „Szkap” („Wariacje na temat Mickiewicza” i „Ramy”)...

Jury (Mariusz Orzełek z Akademii Teatralnej w Białymstoku - przewodniczący oraz Renata Putzlicher i Elżbieta Stróżycki) nie miało łatwej pracy, poziom recytatorów był bowiem wysoki i wyrównany. W końcu zdecydowano w kategorii I: nie przyznawać nagrody pierwszej, 2. (ex aequo) otrzymali Zuzanna Rusnok i Tomasz Pustówka (obaj PSP Cz. Cieszyń), 3. (ex aequo) -

ciąg dalszy na str. 2

- Najpierw musimy zapamiętać o naszym programie wyborczym.
 Rys. BRONISŁAW LIBERDA

Stulecie szkoły ludowej i 75-lecie wydziałowej obchodzone w Bystrzycy - jak już donosił „GL” - dokładnie tygodni temu. Przygotowania do tego wielkiego jubileuszu trwały grubo ponad rok. I było to widoczne na każdym kroku. Wszystko było przemyślane do ostatniego szczegółu, poręczające, piękne i świetnie zorganizowane. Witano gości chlebem i solą, i naszą muzyką. Kapitałna była wystawa w szkole z myślą naczelną - jak było hańdnowi, a jak teraz. Widziałem niekiedy wzruszenie tych, którzy oglądali klasyczne drewniane ławki, drewniane piórniki, tabliczki i rysiki.

Wszystko było naturalne, nieudawane, podobnie jak nieudawana była ekspozycja niezliczonych dyplomów, pucharów, zdjęć itp. materiałów, dokumentu-

wankowie wzruszająco pięknym programem, w którym było i słowo gwarowe, i literackie, i śpiewane, i mówione. Uroczy byli, jak zawsze zresztą, przed-

Pochwała Bystrzycy

jących, że szkoła bystrzycka to nie było c. Sukcesów pełno i w każdej dziedzinie.

Namacalnym dowodem był popołudniowy koncert galowy w trzynieckiej sali widowiskowej TRISIL. Dwie godziny wypełnili uczniowie i wycho-

szkolacy dzięki swej autentyczności, znakomicie była wymyślona i zrobiona scenka z magicznym zwierciadłem, odkrywająca niejako na marginesie ważne fakty z dziejów naszej ziemi, kapitalnie zaprezentował się chór, zespoły regionalne szkoły i PZKO-wski, ogromnie

podobała się kapela, soliści, zaskoczył bardzo wysokim poziomem sekstet „Musicae Amantes”, a rodzice i wychowankowie przy kapeli „Olzy” zatańczyli tak, jakby nigdy nie rozstawali się z zespołem. Nikt nie mógł uwierzyć, że odbyli tylko parę prób. Po prostu co wejście, to rodzynek. Kompozycja całości była profesjonalna, z właściwą dramaturgią, dynamiką, a zatem wszystko szło jak z płatka. Nauczycielce M. Podzemnej chwala za to, jak ten scenariusz i napisała, i urzeczywistniła. Trzeba to koniecznie powtórzyć!

ciąg dalszy na str. 2

Dwa filmowe wieczory z J. J. Kolskim

25 i 26 listopada ● kino w Bystrzycy

Zapraszają: Klub Kultury wraz z Urzędem Gminnym w Bystrzycy oraz Kongresem Polaków w RC

W dzień przed oficjalną premierą kinową w Polsce
 »Historia kina w Popielawach« z udziałem autora

Dokładne informacje na str. 3

□ GŁOSIK □ GŁOSIK □ GŁOSIK □ GŁOSIK □

Laureaci konkursu plastycznego

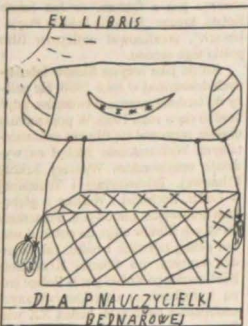
Niemalo wrażeń miała ostatnio Mysza Ernestynka z karwińskiej biblioteki, przyjaciółka naszych skrzatów. Oglądała sobie nie tylko ekalibrisy, czyli takie karteczki wklejane do książek zamiast podpisu, jakie wystawiali znani „fachowcy”, ale także „dzietka” uczniów naszych szkół. Bardzo jej się wszystkie podobały, ale podczas oceny konkursu nie miała nic do powiedzenia, bo wybrała prace uczniowskie sam pan Kucberca i Ernestynka była się ująć. Podajemy zatem oficjalne dane o konkursie i pokazujemy niektóre z nagrodzonych prac.

Oddział Literatury Polskiej Biblioteki Regionalnej w Karwinie ogłosił w październiku br. konkurs plastyczny na ekalibris dla uczniów szkół podstawowych i średnich pn. „Tak ja to widzę”. Konkurs ten powstał z okazji wystawy ekalibrisu znanego zolniańskiego artysty, Zbigniewa Kucberki. Młodzież miała możliwość nie tylko zwiedzić wystawę, ale również tworzyć własne kompozycje graficzne. Pod wpływem wrażeń z wystawy powstało 81 prac, które najczęściej przedstawiały ekalibrisy osób (własne, rodziców, nauczycieli, znanych osobistości). W swych pracach młodzież starała się przedstawić charakterystyczne cechy właścicieli i ich zainteresowania. Niektóre prace wyróżniły się oryginalnością pomysłu i ładnym

▲ Rada Brzeźna, lat 10, PSP Orłowa-Lutynia

»Tak ja to widzę«

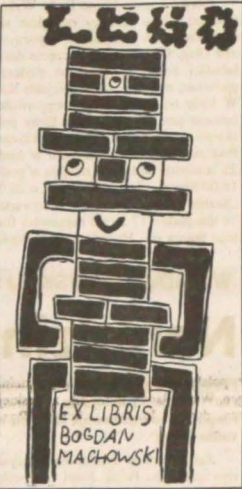
▲ Dorota Waleczek, kl. 5, PSP Karwinna-Frysztat

▲ Ewa Feichtinger, kl. 9, PSP Karwinna-Frysztat

▲ Marcina Kabała, kl. 5, PSP Karwinna-Frysztat

▲ Bogdan Machowski, kl. 5, PSP Karwinna-Frysztat

wykonaniem. Wśród nich prac Zbyszek Kubecka ocenił 14 prac, których autorami są: Marcina Kabała, Weronika Pieczka, Robert Rychlik, Tomasz Waleczek, Jakub Wauk, Bogdan Machowski, Lucja Franek, Piotr Linzer (kl. 5), Izabela Sajdok (kl. 7), Ewa Feichtinger (kl. 9), Beata Bednár (kl. 6) - wszyscy z PSP Karwinna-Frysztat, Rada Brzeźna (kl. 5) - PSP Orłowa-Lutynia, Joanna Bartulec (kl. 7) - PSP Lutynia Dolna, Barbara Polak (kl. II C) - Średnia Szkoła Zdrowotna Karwinna.

Laureatom konkursu gratulujemy i zapraszamy na wręczenie nagród, które odbędzie się dnia 26. 11. 1998 o godz. 16.00 w Domu PZKO w Karwinie-Frysztacie w ramach uroczystego otwarcia VI Wystawy Książek Polskich Wydawców. (MLB.)

Rubrykę przygotowała:
IRENA STONAWSKA

LEKTURA Z PRZYMRUŻENIEM OKA (33)

Z. OLECH Graj, Cyganie... czyli Dziewczyna znad Olzy

Lata upływały, wcześniej dostrzegłam srebrne nitki we włosach i zaczęłam tęsknić za jedynym wywołaniem, którym dla mnie była śmierć. Dopiero dzisiaj w nocy uświadomiłam sobie, że śmierć się zbliża, przypomniałam sobie o moim dziecku, o mojej córce, o której od dawna już nie słyszałam. Czy żyje jeszcze? Ach, gdybym wiedziała, co się z nią dzieje!

Kawery, zaklinam cię, dowiedz się o losie naszego dziecka. Może potrzebuje ono twojej pomocy. Na chrzcie świętym maleństwo dostało na imię Joanna. Ta poczciwa żona leńniczego będzie ci mogła najlepiej powiedzieć, co się z dzieckiem stało.

Wzruszony książkę uściśniętą dłoni umierającej i wzniosłszy drugą rękę do góry, rzekł uroczyste:

- Jeżeli w tej ostatniej godzinie dręczysz cię jedynie troska o dziecko, Kofino, to możesz umrzeć spokojnie. Przynajmniej, że będę się opiekował twoim dzieckiem. Będzie je kochał tak, jak tylko ojciec kochać potrafi.

Umierająca nie odpowiedziała. Głowa jej nagle upadła na podłogę, ale ciało drgnęło w ostatnim dreszczu.

- Wielki Boże, ona umiera! - wybuchnął przerażony książę. - Józefino, nie odchodź, dopóki mi nie wskażesz drogi do naszego dziecka. Czy pamiętasz jeszcze nazwisko tego leńniczego, którego żonie zostawiłaś córeczkę?

Głowa Józefiny poruszyła się. Oczy jej otworzyły się szeroko, widocznie umierająca usłyszała zapytanie księcia. Złamanym, przyciszonym głosem wyszeptano:

- Nasze dziecko? Na imię jej Joanna, zostawiłam ją w domu leńniczego Wrońskiego, w pobliżu Darkowa. Zaopekuj się twoim dzieckiem! Bóg ci to wynagrodzi.

Ostatnie słowa zamarzył w głuchym charkocie. Książę zsunął się z krawędzi łóżka na kolana, złożył dłonie i począł odmawiać modlitwę za dusze zmarłych.

ROZDZIAŁ XXI

Za późno

Z ciężkim westchnieniem podniósł się książę z kolan.

- Joanna - wyszeptał do siebie. - Joanna, moja córka, wychowana w domu leńniczego Wrońskiego. Żona leńniczego przetrwała biednej matce, że dziecko będzie uważała za swoje. Więc prawdopodobnie dziewczynka nazywa się Joanna Wrońska. Święty Boże, czyżby to była dawna pokojówka Wey! Gdzie miałem czy, że nie poznałem w niej własnego dziecka.

Joanna Wrońska - szepnął książę dalej, wzruszonym głosem, biegając po wąskiej-cele zakładowej. - Joanna Wrońska, na Boga, z tą dziewczyną ostatnio coś się działo. Co to takiego było? Tak, teraz sobie przypominam, odważona została o dzieciobójstwo i przebywała w więzieniu. Na moim biurku leżał dokument, wyrok śmierci, który ja miałem podpisać, ja ojciec, wyrok śmierci na własne dziecko!

W następnej chwili książę podbiegł do drzwi i otworzył je na oścież. Przy końcu korytarza dyrektor i lekarz stali w milczącym oczekiwaniu.

- Moi panowie - zwrócił się do nich książę. - Ta nieszczęśliwa, która nie miała tutaj w was nazwiska, przed chwilą rozstała się z życiem. Znalazł ją kiedyś, gdy była młoda i szczęśliwa. Pragnę teraz zająć się jej pogrzebem i podziękować wam panowie za to, że u was znalazła dach nad głową. Teraz przysliby o mego wierzchołka, bo mi bardzo spieszy wrócić do domu.

W kilka chwil po tym książę jechał już przyspieszonym kłusem.

- Ani minuty dłużej nie może pozostawać w więzieniu - szeptał do siebie, znalazłszy się na ulicach Darkowa. - Nie ulega wątpliwości, że ja niewinnym oskarżono, bo przecież dziecko Józefiny nie może być przestępczynią. Jeżeli dzisiaj muszę ją uwolnić.

Na widok powracającego pana, służba wybiegła mu na przeciw. Oddawszy konia stajennemu, książę wszedł do wnętrza pałacu.

- Wasza Wysokość uda się na spoczynek? - zapytał usłusznie kamerdyner. - Nie, mam jeszcze coś ważnego do załatwienia. Chodź ze mną do gabinetu, Franciszku, dam ci polecenie, które natychmiast musisz wykonać.

Kamerdyner nie okazał swego zdziwienia i wszedł do gabinetu ze swym panem. Książę usiadł przy biurku i począł pospiesznie coś pisać. Skoczywszy, włożył papier do koperty, zadrzewałał i podał kamerdynerowi.

- Z listem tym udasz się do naczelnika więzienia. Przebywająca w więzieniu Joanna Wrońska ma być natychmiast uwolniona.

Kamerdyner wziął list i ruszył ku drzwiom.

- Nie trać czasu, Franciszku - zawałował na nim książę - weź powóz zaprzężony w najlepsze konie. Będzie tu czekał na ciebie, bo choć się dowiedział, że sprawa zalał wiesz.

Po wyjściu służącego, książę począł biegać niespokojnie po pokoju. Utyła godzina. Na dziedzińcu pałacowym zajał powóz. Książę usiłował ułok kół i głośno trzaskanie z bata.

- Co to ma znaczyć? - zaniepokoił się, podbiegając do okna. - Ach, o Franciszek! Już wrócił. Rzeczywiście niezwykle szybko to załatwił.

W korytarzu rozległy się przyspieszone kroki i na progu książęcego gabinetu ukazał się Franciszek. Był błydy, na czole jego widać było kropliny potu.

- Wasza Wysokość - wyrzucił z siebie przyciszonym głosem, nie mniej złapać tchu - nie mogłem załatwić polecenia Waszej Wysokości, bo naczelnik więzienia w domu nie było.

- Jak to, nie było w domu o tej godzinie! Niemożliwe!

- A jednak tak, Wasza Wysokość. Pan naczelnik przed godziną wyszedł z domu, aby się udać na egzekucję.

- Na egzekucję? - dobył się z ust księcia. - Więc dzisiaj ma się odbyć kaś egzekucja? A kto jest ten nieszczęśliwy, który za swoje przestępstwo płaci dzisiaj życiem?

Kamerdyner zbłądził jeszcze bardziej, zdawało mu się, że nie może się zabrać na odpowiedź. W tej samej chwili oślnię księcia myśl straszliwa. Podbiegł do służącego, chwycił go za ramiona i zawałował zduszonym głosem:

- Egzekucja, powiadaż, Franciszku? Predko, jeżeli ci życie mile, powiedz mi nazwisko tej ofiary, która ma zginąć z ręki kata.

- To jest, Najjaśniejszy Książę, to jest ta sama Joanna Wrońska.

Głośny jęk wyrwał się z piersi siwowłosego księcia, który zachwiał się i w następnej chwili padł bez przytomności na fotel. (tdb.)

☆ GŁOSIKOWA KORESPONDENCJA ☆

Jego Kólewski Mość Ziemiak w Nawsiu

Piątek 23 października był dniem specjalnym. Po pierwszej lekcji wszyscy udaliśmy się na Potoki. Tam obchodziliśmy Święto Ziemiaka. W ślicznym miejsku kolo lasku przywitał nas Król Ziemiak. Była to postać cała z ziemniaków. Panie przygotowały dla nas różne gry i współzawodnictwa. Potem w grupach rywalizaliśmy na chodniku ziemniaki i motywy jesieni. Najlepsi otrzymali nagrody. Najbardziej jednak cieszyliśmy się na „pieczoki”. Były bardzo smaczne. Król Ziemiak - wszystko to obserwowaliśmy i w końcu pożegnał się z nami. Po wspaniale spędzonych chwilach na świeżym powietrzu wróciliśmy do szkoły na obiad. Ten słoneczny dzień bardzo nam się udał!

Jola Tacina
PSP Nawisie, 5. kl.

▲ Coż to za niezwykły ludzik usiadł sobie wśród roślin w ogródku skalnym? Nie wierzcie jednak tym razem własnym oczom, bo taki niezwykły kształt przybrała... marchewka. Jej zdjęcie zrobił pan Stanisław Holesz, dziadek naszych miłych czytelniczek - Danusi i Ewuni Wratnych - którym za zdjęcie serdecznie dziękujemy.

☆ GŁOSIK I LUDMIŁA ☆ GŁOSIK I LUDMIŁA ☆ GŁOSIK I LUDMIŁA ☆

Ależ nam się ten Król Ziemiak udał! Wspaniały, no nie?

Mam pomysł. Prześliśmy go Ernestynie jako podarunek.

Och, Głosiku! Ona go zjadła!

NASZ ADRES: Redakcja „Głosu Ludu”, P.O.Box 29, Novinářská 3, 709 29 Ostrava 1.
UWAGA! Pisząc do nas, nie zapomnij podać swego adresu i napisać, ile masz lat!

NA MARGINESIE WYDARZEŃ, KTÓRE MIAŁY MIEJSCE PRZED 60 LATY

0 ustalaniu granic na Podbeskidziu w roku 1938

W swoim przyczynku z okazji 60. rocznicy zajęcia Zaolzia („GL”, październik 1998) słusznie Stanisław Zahradnik „starym przypomniał, a młodym przybliżył wydarzenia sprzed 60 lat”. Korzystając z urzędowego źródła, dołączył własny komentarz bez wnikania „do głębi zagadnienia i szukania obiektywnej prawdy”. To sprawa rzeczywiście niezwykle skomplikowana, sięgająca wypadków z lat 1918-1920, a może nawet poprzedzających wybuch pierwszej wojny (dokumentują to archiwalia dotyczące działalności niektórych organizacji czeskich).

Każda ze stron ma oczywiście odmienną ocenę wydarzeń. Czesi wysuwali argumenty ekonomiczne, Polacy domagali się podziału Śląska Cieszyńskiego na zasadzie narodowościowej. A chociaż historia nigdy nie dociera do samych granic poznania, być może po rzetelnych studiach źródłowych, w ramach nowodobych dzieł powstającego euroregionu, któryś z historyków podejmie się rzetelnej odpowiedzi na od dawien dawna nurtujące ludzi pytanie: Jak to właściwie było? Ale to już będzie tylko dokument tamtych „obustronnych zakłóceń”.

Faktem pozostanie, że dla większości miejscowej ludności obejmowanie obszarów Śląska Cieszyńskiego przez Wojsko Polskie było wydarzeniem niezwykle znaczącym, innym zaś przyniosło uczucie rozczarowania nową rzeczywistością.

Słusznie stwierdza St. Zahradnik, że „okres niespełna jednego roku rządów polskich na Zaolziu 1938-39 nie przyczynił się do scalenia społeczeństwa miejscowego i do wytworzenia tam sfery zgodnego współżycia”. Pomińmy także dziwny stosunek nowych władz do nauczycieli polskich, a więc do tych, którzy w warunkach niezwykle uciążliwych uczyli młodzież rozumieć i pełnić

obowiązki obywatelskie i patriotyczne. Zajęcie Zaolzia odbiło się także entuzjastycznym echem zarówno w literaturze (np. G. Morcinek - „Maszerować”), jak i w sztuce (słynny obraz Jerzego Kossaka „Oswobodzenie Śląska Zaolziańskiego przez Wojsko Polskie w październiku 1938” przedstawiający pułk ulanów zasypywany deszczem kwiatów). Ale nie o tych sprawach chciałem pisać.

Z przytoczonych fragmentów „Dziennika Urzędowego” wynika, że objęcie Śląska Zaolziańskiego przez Wojsko Polskie odbyło się miało zgodnie z poprzednio ustalonym z władzami czeskosłowackimi programem. Tymczasem, jak wykazały źródła, wytyczenie granic, którym zajęły się komisje, trwało na niektórych obszarach kilka miesięcy. Pomijam obszary na pograniczu polsko-słowackim oraz niektóre zachodnie w ówczesnym powiecie cieszyńskim. Natomiast pragnę przypomnieć wydarzenia związane z ustalaniem granic w południowej części Śląska Cieszyńskiego, które trwały najdłużej. Dotyczyły one bowiem objęcia przez Wojsko Polskie także Morawki, wioski, która pod względem narodowościowym i etnicznym nigdy nie była związana z regionem cieszyńskim. Zgodnie z linią demarkacyjną z 5 listo-

▲ Jerzy Kossak „Oswobodzenie Śląska zaolziańskiego przez wojska polskie w październiku 1938.”

pada 1918 roku Morawka przypadała Czechosłowacji. Od dawna (jeszcze w czasach salasznicwa) należała do dóbr frydeckich, prastara zaś granica prowadziła grzbietem Ślawicza i Malego Polomu (Trojaczki). Tu zresztą często dochodziło do konfliktów, nawet zabójstw między salasznikami - stąd niezręczne informacje o rzekomych zbrodniach grasujących na Podbeskidziu.

Po pierwszym etapie rozmów dotyczących ustalenia nowej granicy na Podbeskidziu, następowały kolejne, tym razem już na bazie międzynarodowej komisji delimitacyjnej. Przypominajmy, że w pierwszych rozmowach z polskiej strony uczestniczyli m.in. gen. Władysław Bortnowski, z czeskiej gen. dywizji František Grabčík. Rozmowy toczyły się najpierw w Skoczowie w saloniku specjalnego pociągu, następnie w Misku w budynku Domu Narodowego. Tam też ustalono poszczególne etapy przejmowania spornych obszarów.

Pierwszy miał się odbyć w powiecie frydeckim plebiscyt. Zrezygnowano ostatecznie z niego w zamian za kolejne odstąpienie obszarów czeskich, o których zdecydować miały nowe komisje pracujące bezpośrednio w terenie.

Pod koniec listopada zakończono

wszystkie prace delimitacyjne z wyjątkiem jednej wioski - Morawki. W połowie listopada Wojsko Polskie zajęło większość terenów należących do Morawki, zaś drogę wiodącą doliną tej wioski pozostawiono jako pasmo neutralne. Granica nie została wytyczona ściśle według zasady etnicznej.

Dopiero na początku grudnia 1938 roku rząd polski rezygnuje z poprzednio zajętych obszarów, zatrzymując tylko południową część wioski. Ostatecznie w dniach 6 i 8 grudnia komisja delimitacyjna decyduje o północnych granicach na Podbeskidziu. Oddziałom polskim stacjonującym na Morawce umożliwiono powrót przez ówczesne ziemie czeskosłowackie. Opuszczone tereny zajmuje 9 grudnia 1938 roku ponownie armia czeskosłowacka.

Ostatecznie 29 km kw. znalazło się po stronie polskiej. Zajętą część Morawki nazwano Morawką Zaolziańską. Nowa granica przecięła zabudowaną gospodarskie, pola, rodziny... Tak powstała nowa wieś na Śląsku Cieszyńskim, której żywotność ukończył później wybuch II wojny światowej. Granica zaś przetrwała lata okupacji niemieckiej i stała się wyszukiwanym miejscem przemytów. W roku 1945 Morawka Zaolziańska wróciła do pierwotnego powiatu.

Z chwilą wchłonięcia części Morawki przez Rzeczpospolitą nastąpiła w wiosce dosyć osobliwa sytuacja. Po ostatecznym ustaleniu granic 117 gospodarstw z Morawki zostało odciętych zarówno od Polski, jak i od Czechosłowacji. Mieszkańcy tego zakątka mogli swobodnie przekraczać granicę w jedną i drugą stronę. Natomiast spośród mieszkańców żyjących na terenach morawskich tylko ci, którzy dostarczali żywność dla 117 gospodarzy.

Tuż po wkroczeniu Wojska Polskiego na Zaolzie z dogodnie położonych obszarów Ślawicza, Trojaczki i Morawki korzystali ci, którzy zrezygnowali z pobytu na Śląsku Cieszyńskim w roku 1938. Do dziś utkwily mi w pamięci obrazy z tamtych dni, kiedy jako trzydziestoletni chłopiec nierzad pod osłoną nocy towarzyszyłem przez zieloną granicę grupce ludzi, którzy szukali dla siebie nowego miejsca pobytu. Ziemia graniczna, ziemia ludzkich krzywd i tragedii od dawien dawna służyła jednemu i drugiemu.

JAN KORZENNY

(Ilustracje z archiwum autora)

▲ Fragment obszarów Morawki.

OBCHODY JUBILEUSZY BUDYNKÓW BYSTRZYCKIEJ POLSKIEJ SZKOŁY W OBIEKTYWIE FRANCISZKA BAŁONA

